

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.
Een blad afzonderlijk, 30 centimes.
De aankondigingen, per drukregel, 15 centimes.
De reclamen, per drukregel 25 centimes.

De Post s' donderdag

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 51, en bij alle post-directeuren.
Alle toezending van brieven, aankondigen, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

TONGEREN, DEN 24 JANUARIJ.

Nieuwjaars-gift aan Pius IX, Paus en Koning.

De katholieke Vlamingen blijven standvastig in hunne teedere aangeleeftheid voor hunnen geestelijken Vader, Paus Pius IX; zij zullen hem niet verlaten!

Pius IX is den wettigsten en ter zelve tijd den zachtsten vorst der aarde; zijn tijdelijk gezag is de waarborg van zijne geestelijke onafhankelijkheid! En men raadt zijn tijdelijk gezag aan om zijn geestelijk gebied, zoo niet te vernietigen, ten minste te krenken!

Indien de Paus geen koning meer was, zoude men het kruis van alle de kroonen der koningen moeten afrukken.

Alreeds heeft men aan Pius IX de twee derde zijner staten afgenomen, het fransch leger heeft Rome verlaten en het klein leger van den Paus, waaronder België, met trotscheid, menigvuldige harer zonen tellen mag, staat nu alleen voor de roovers en de werktuigen der omwenteling!

Mannen en geld zijn noodig om in zoo eenen buitengewonen toestand onzen teer beminden Vader, ons opperhoofd, Pius IX, den vertegenwoordiger van J.-C. op aarde, bij te staan.

Wij zijn katholieken en wij zijn Belgen; in die dubbele hoedanigheid zullen wij aan onze plicht niet falen; wij geven alreeds in den St.-Pieterspenning, wij zullen nu nog aan Pius IX, eene nieuwjaars gift toesturen; onzen Vader is in nood en wij zullen hem bijstaan; klein en groot zal het zijne bijbrengen. De penning van den ambachtsman, van de weduwe en van de wees zal, gelijk de milde gift van den rijken, met dankbaarheid aanvaard worden; en den armen zal hierdoor toch niets lijden, want nieuwe liefdadigheden verwekken nieuwe liefdadigheden en heden toch is Pius IX den deftigste, den grootsten, den heiligsten der armen! en dien armen is onzen geestelijken Vader!

Men schrijft uit Luik, 22 januarij:

Onder de milde geestes voor den H. Vader merkt men eene juffrouw op te Luik, die 10,000 fr. voor nieuwjaarsgift gaf. Voorzeker dat is schoon; maar schooner is nog hetgeen mij dezer dagen werd overgebracht.

Ik bevond mij, zegde een mijner vrienden, in het bureau, waar eene inschrijving voor den H. Vader geopend was. Een oud vrouwe, nederig, ik zou zeggen, heel sober gekleed, en het aanzien hebbende van eene werkvrouw, trad binnen; zij legde bevend vijftig centimen in nickel op de tafel, zeggende: Voor den H. Vader! — en wilde daarna heengaan. 't Was de penning der weduwe. Baron de... bevond zich insgelijks daar; diep getroffen over die gift, knoopte hij een gesprek aan.

— Gij zijt reeds oud, moeder?
— Nog maar vijf-en-zestig, mijnheer; maar ik heb reeds veel beleefd en geleden.
— Hebt gij kinderen?
— Twee zonen, mijnheer.
— Waar zijn ze?
— In Rome, mijnheer; misschien op schuld-wacht aan het Vatikaan; de eene kreeg het kruis van Eer, de andere zal ook niet vergeten worden.

't Is niet te beschrijven hoe die woorden, door die eenvoudige vrouw uitgesproken, ons troffen.

— Kan ik iets voor u doen? hervatte de baron met ontroering in de stem.
— Ik dank u.
— Waar woont ge?
— In het gesticht der..., en zij noemde eene liefdadige stichting.
— Mag ik uw naam weten?
De oude vrouw aarzelde; dan zegde zij met eene glimlach:

— Men noemde mijne moeder baronnes de... De baron werd bleek, diep ontsteld; zij had zijnen naam genoemd. De arme vrouw, die daar voor hem stond, was eene zijner lang vergeten bloedverwanten, die door een burgerlijk huwelijk aan te gaan, allengs door hare adellijke familie was miskend geworden; maar die nu wel bewees dat zij, trouw, de eer en de goede traditiën der familie had behouden, even als hare zonen.

— Mijnheeren, zegde de baron, dult dat ik u verlate, en mijne nicht huiswaarts geleide.

Ik heb den baron..., zegde mijn vriend, den arm gevende aan de arme vrouw, den trap zien afdalen; ik heb de oude moeder zien plaats nemen in zijn rijtuig en de koets met twee paarden, voerde de vrouw in het liefdadige gesticht terug. Zal zij er blijven? Neen; de penning der weduwe zal vruchten dragen voor haar en de twee zonen.

Nooit heb ik een treffender tooneel bijgewoond

dan dat, voegde hij er bij. Ik wil er niet verder op neerkomen, om de bescheidenheid van de personen, daarin betrokken, niet te kwetsen.

Het wetsontwerp tot herziening der kadastrale schattingen voor het reglement der grondbelasting, is openbaar gemaakt. Vijf onzer provinciën zullen daardoor eene vermindering bekomen op hetgeen zij tot heden moesten ophrengen, namelijk:

Antwerpen	79,066 fr.
Brabant	22,964 »
Oost-Vlaanderen	514,163 »
West-Vlaanderen	553,766 »
Luxemburg	65,135 »

De vier andere provinciën zullen eene vermeerdering ondergaan, te weten:

Henegouwe	228,543 fr.
Luik	116,348 »
Limburg	5,046 »
Namen	149,392 »

Men meldt uit Leuven, dat, toen de heer Thoussen, zaterdag in de katholieke Universiteit zijnen leerstoel beklom, hij door de toehoeven zijner leerlingen werd ontvangen, ten bewijze van goetkeuring voor het door hem gehouden gedrag in de Kamer, tijdens de discussie over de afschaffing der doodstraf.

Men verzekert dat er iets zeer aardig geschiedt in de gemeente van Felixhe-Heut-Clocher. De kiezers weigeren stellig deel te nemen in de stemming Driemaal bijeengeroepen hebben zij driemaal geweigerd. Bij de eerste oproeping, heeft zich niet een kiezer aangeboden; bij de tweede, hebben vier ambtenaars het bureau niet kunnen samenstellen, bij de derde was er een burger aanwezig.

De heer Langrand-Dumonceau heeft eene circulaire aan de aandeelhouders van het *Crédit Foncier et Industriel* gericht, houdende dat de met het koninkrijk Italië gesloten overeenkomst, en de twee andere zeer gewichtige operatiën, die op het punt staan gesloten te worden, eene nieuwe uitgifte van obligatiën, ten bedrage van 10 miljoen fr., noodzakelijk maken, waarop echter alleen door de tegenwoordige aandeelhouders zal kunnen worden ingeschreven.

Uit eene mededeeling, onlangs door de keizerlijke commissie aan de belgische commissie gedaan, blijkt dat de opening der algemeene tentoonstelling van Parijs onwederroepelijk den 1 april zal plaats hebben.

De inkomprijs is als volgt bepaald: op den dag van de opening der tentoonstelling, 20 fr.; op de acht volgende dagen, 5 fr.; verder alle dagen 1 fr. 50 c. voor de bezoekers die langs den hof voor de landbouw-tentoonstelling zullen inkomen; de personen welke van de ontheining van het park in die van den voorbehouden hof zullen treden, 50 centimen opgeld betalen.

Op de voorbehouden uren des smorgends, zal de inkomprijs langs het park 2 fr. zijn, en langs den voorbehouden hof 2 fr. 50 c. De abonnementskaarten kosten 60 fr. voor de dames en 100 fr. voor de heeren. De uitdeeling der beoording zal den 13 juli plaats hebben.

De tijdingen die wij wegens de suikerfabrikatie ontvingen, zijn zeer bedroevend, en noot, zelfs in het rampspoedig jaar 1857-1858 niet, zag men een zoo droevig werk en eene zoo slechte opbrengst. De meeste fabrikanten zullen maar 4 1/2 of 4 3/4 ten honderd van den beetwortel bekomen, en men noemt er verscheidene, die op dit oogenblik maar 4 ten honderd trekken.

(Journal des Fabricants de sucre.)

Men schrijft uit Arnhem, den 20 jan.: Als eene belangrijke bijzonderheid vermelden wij, dat bij de laatste cholera-epidemie hier ter stede, al de bewoners gespaard zijn van de huisjes, gesticht door de « Vereniging tot het verschaffen van geschikte woningen aan de arbeiders-klasse. » Ofschoon de ziekte in de onmiddellijke nabijheid woedde, werd van de 600 bewoners der huisjes, naar wij meenen te weten, slechts een aangetast, en ook deze herstelde nog. Wel een bewijs, dat genoemde Vereniging een' wezenlijken dienst bewijst aan de arbeiders-klasse, en eene nieuwe proeve hoe veel invloed goed ingerichte woningen op den gezondheids-toestand uitoefenen.

Men schrijft uit Zwolle, den 20 jan.:

Heden is de communicatie tusschen hier en de zuiderlijke provinciën hersteld en komen de posten van daar geregeld aan. Wat de provinciën Groningen, Drenthe en Friesland betreft, blijft alle verkeer nog gestremd en men vermoedt, dat in die streken heden nog sneeuw gevallen is, zooals ook hier het geval was. De diligencie naar Groningen vertrok, bespannen

met 5 paarden. De bijwegen in dezen omtrek zijn niet te passeren, zoodat heden, ter gelegenheid der werkmak, slechts enkele landbouwers in de stad waren. De aanvoer was dien ten gevolge weinig betekeneend, wat er was, bracht echter goeden prijzen op.

— Van alle zijden ontvangt men berichten omtrent de verbazende hoeveelheid sneeuw, die in ons land is gevallen, waardoor op een aantal plaatsen de gemeenschap is gestremd. In het departement l'Ain ligt de sneeuw twee meters hoog. In verscheidene plaatsen der zuiderlijke departementen worden het garnizoen en de gevangenen gebruikt om de gemeenschap, althans in de steden, mogelijk te maken.

— Het gerucht, dat Garibaldi Capera heeft verlaten, om zich naar Candia te begeven, is ongegrond. De generaal lijdt veel pijn aan het been, hetgeen hem onmogelijk maakt zich naar eene andere plaats te begeven.

— De *New-York Scientific American* schat, dat er gedurende het jaar 1866, in de Vereenigde-Staten, 20 tonnen postzegels gebruikt zijn. De ton weegt ongeveer 1000 kilogrammen. Die massa postzegels, zegt het blad van New-York, zou voldoende zijn om een lint te maken, hetwelk tweemaal zoo laag is als de stroom van den Mississippi, of wel zou het eene oppervlakte van 50 vierkante mijlen beslaan; de mijl staat gelijk met 1000 meters.

— Op 't eind der verledene maand is Moskou voor de eerste maal door gaz verlicht geweest.

— In Amerika is eene fabriek van fosfoorkens, waar elken dag 144 duizend dooskens met fosfoorkens gemaakt worden.

— Tijdingen uit Mexiko melden dat maarschalk Bazaine aan de fransche officieren, die zulks verlangden, de machtiging geeft in dienst van Maximiliaan over te gaan.

— DE WEDERWAARDIGHEID VAN EENEN REDACTEUR. — De baas van een dagblad is altijd met gene rozen bezaaid, zooals volgens de *Petite Gazette*, blijkt uit dit zonderlinge feit:

De heer W. had een dagblad gesticht in eene kleine stad van het zuiden van Frankrijk, welke ongeveer 50,000 zielen telt.

Het eerste nummer bevatte een rechtstreekschen aanval tegen een der geheime speelhuizen welk bezocht werd door eenige gemeene kerels.

De heer W... ontving een naamloozen brief, waarin hem verzocht werd op te houden met dergelijke aanvallen, indien hij geene goede ramming wilde ontvaangen. In het volgende nummer kondigde de redacteur aan, dat hij nogmaals over de kwestie zou spreken. Zulks gebeurde dan ook werkelijk.

Denzelfden dag, terwijl de heer W... in het bureau der redactie zat met de schaar in de hand, kwam plotsling een sterk gebouwde kerel, die lange knevels droeg en met een stevigen knods gewapend was, de kamer binnen.

Er viel niet aan te twijfelen, of het was de schrijver van den naamloozen brief.

— Waar is de redacteur? vroeg hij op scherpen toon.

— Hij is uitgegaan, antwoordde de heer W... maar zal op het oogenblik terug zijn. Wees zoo goed naar te zitten en intusschen de gazetten te lezen.

De verschrikkelijke speler zette zich nêr, kruiste de beenen over elkander, legde zijnen knods nevens zich, en begon zijne lezing.

Terwijl hij hiermede bezig was, verliet de redacteur stil de kamer en krom de trappen af. Aan de deur ontmoette hij echter een anderen persoon, die met een kluppel was gewapend.

De tweede aanval van het dagblad moest dus natuurlijk een goed uitwerksel hebben te weeg gebracht.

— Waar is de uitgever? vroeg de nieuwe bezoeker met eene doonderende stem. Is hij op zijn bureau?

— Ja, mijnheer, antwoordde de heer W... hij zal hem vinden in de redactie-kamer; hij is bezig met de gazette te lezen.

De heer met den kluppel krom de trappen op, zoo spoedig hij maar kon, vandaar op het bureau en wierp zich op den heer met den knods. Eene woedende worsteling greep plaats tusschen deze twee mannen, en, na elkander met stokslagen te hebben overladen, rolden beiden al vechtende de trappen af.

Daar bevonden zich twee politie-agenten, die de twee vechters bij de kraag vatten, en ze overbrachten naar het bureau van politie.

Engeland.

VERSCHRIKKELIJKE RAMP.

Londen, 21 januarij.

De inlichtingen, welke wij over het tooneel der ramp in Regent's Park gegeven hebben, worden ongelukkig door de verhalen van de

dagbladen der hoofdstad bevestigd.

De plaats, alwaar de ongelukkige schaatsenrijders door het ijs geschoten waren, had eene diepte van 12 engelsche voeten en het ijs was niet sterk genoeg om de 250 à 300 liefhebbers te dragen, welke zich op de effen oppervlakte van het meer in Regent's Park met schaatsenrijden vermaken.

De Londensche dagbladen, onder ander de *Times*, beklagen zich omdat er op den oogenblik der ramp geen enkel politiemann ter plaatse was, en dat de gouvernementsoverheden, de voorzorg, gelijk in Frankrijk niet hadden genomen, zich over de sterkte van het ijs te verzekeren, alvorens de schaatsenrijders er op te laten.

Reeds des dinsdags 's morgens hadden duizenden schaatsenrijders zich aan hun geliefkoosd vermaak overgegeven, in weêrwil der waarschuwingen van deskundigen, welke het ijs niet dik genoeg vonden.

Ten 3 ure des namiddags bevonden er zich nog 2 tot 300 schaatsenrijders op dezelfde plaats; zij werden bewonderd door e ne talrijke volksmenigte, welke op de boorden van den vijver geschaard stond. Plotsling sterg de kreet: *Vlucht! Vlucht! het ijs breekt!* uit den mond der toeschouwers op. Doch de waarschuwing kwam te laat. Het ijs was reeds op verschillende plaatsen gebroken.

Groote witte blokken dreven hier en daar, en lieten eene zwarte ruimte eene soort van afgrond achter zich, waarin men menschelijke wezens zag spartelen, welke om hulp riepen. De schaatsenrijders, welke zich het dichtst bij de oevers bevonden, gelukten erin denzelve te bereiken; doch de anderen bewogen zich vruchteloos, nu door de koude van het water verstijfd, en dan door de ijsschotsen verminkt of gekwetst.

Zeer weinigen dachten er aan, op die ijsschotsen te klimmen er er beweegloos te blijven tot dat men hen uit dien gevaarlijken toestand zou kunnen redden. Men zag onder anderen eenen gentleman, die met de pijp in den mond, en inderdaad zeer kalm, op eene schots zeer rustig voortdreef, en die zijn gewoon flegma slechts verliet, om van tijd tot tijd te roepen.

— Vijftig ponden sterling voor hem die mij reed!

Vijftig ponden sterling, meer dan 1200 frs. ! Ook hoe vele personen poogden niet den ernstigen gentleman te redden. Drie goedwillige mannen mislukten in hunne pogingen. Eindelijk sprong een werkman in het water, na zich bijna geheel ontkleed te hebben, en zwom krachtig naar den ijsblok, waarop de schaatsenrijder met zijne 50 ponden voortdreef. Hij gelukte erin hem te redden, bracht hem aan kant te midden van de gereschelde toehoeven der volksmenigte, en beiden werden onmiddelijk naar het workhouse Marylebone gebracht, alwaar men hun al de zorgen toediende, welke hun toestand vereischte.

De wachters van Regent's Park waren op het oogenblik der ramp, de enige beamten van welke het mogelijk was te eischen hulp in te richten. En nog waren die mannen, aan dergelijke tooneelen niet gewoon, van weinig nut geweest, indien de vrijwillige leden der *Koninklijke menschlievende Maatschappij* met hunne reddings-werktuigen niet waren toegesnel. Zij wierpen woorden dwars over den vijver; doch dezelven braken welhaast onder het gewicht de ongelukkigen, welke er zich aan vastklampten.

Men gelukte er eindelijk in het ijs te breken, waarin de reddingsbooten aan den boord van den vijver gebonden vast lagen en denzelven ter hulpe van de drinkelingen te zenden. Door dit middel werden er eenigen gered. Doch gelijk de londensche dagbladen zeggen, de pogingen der redders waren grootendeels verlamd, omdat er geene besturing of overeenkomst bestond. Elkeen handelde naar goeddunken, dewijl hij somtijds zijnen goeden wil en zijne krachten in nuttelooze pogingen uitputte.

De toeschouwers, welke zich op den oever bevonden, konden weinig meer hulp verleenen aan de ongelukkigen, welke in het water spartelden, dan hen met geschreeuw en raadgevingen aanmoedigen.

Enige der wandelaars van Regent's Park, door hunnen moed medegesleept, riepen den anderen toe: « Bind ons eene koord om het lijf, en wij gaan pogen iemand te redden. » Doch de volksmenigte, te machteloos om iets uit te werken, beschouwde met verstomming de verschillende rampzalige toevallen van het drama, hetwelk zich voor hare oogen ontrolde.

— Daar zinkt er en... die komt weer boven... hij zwemt... hij verdwijnt... hij is verloren!... Ziedaar de kreten, welke men tot den avond rondom den vijver van Regent's Park hoorde. Daarna overdekte de nicht het water van het meer met zijne duisternissen, en eerst des anderendaags doorzocht men het water om er de lijken uit te halen.